

РЕШЕНИЕ

№ 3073

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **242** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. Н. И., като пълномощник на А. С. Г. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ от 03.12.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 104^{-ти} с-в по н.а.х. дело №16945/2020г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че [улица], [населено място], в участъка, в който е бил паркиран репатрираният автомобил е улица с двустранно движение, като видно от представените по делото документи, в южното платно няма поставен знак за забранено паркиране В27. Ето защо и репатрирането е било извършено незаконосъобразно. На следващо място сочи, че към момента на репатрирането под предното стъкло на автомобила е бил поставен Талон за паркиране на лице с трайни увреждания, издаден от кмета на Столична община (СО), поради което пътен знак В2 не е бил нарушен. Цитира нормата на чл.50, ал.2, т.3 от Правилника за прилагане на Закона за движението по пътищата (ППЗДвП), която, според касатора, изрично позволява на лице, притежаващо документ за инвалидност, да паркира автомобила си в нарушение на пътен знак. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено

Наказателно постановление (НП) №СОА20-РД11-1750/29.05.2020г., издадено от заместник-кмет на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът - СТОЛИЧНА ОБЩИНА (СО), представлявана от кмета, оспорва касационната жалба. Чрез процесуалния си представител юрк. Г. и в представен писмен отговор с вх. №21000302/07.01.2022г. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № СОА20-РД11-1750/29.05.2020 г. на касатора А. С. Г. е наложено административна наказание – „глоба“, в размер на 20 (двадесет) лева, на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, за това, че на 28.04.2020 г., около 12.00 часа е управлявал лек автомобил „Нисан Х.“ с държавен контролен номер (ДК №) Е 0211 КС в [населено място], като на [улица]и [улица]към [улица]паркира неправилно в зоната на действие на пътен знак В27, забраняващ престоя и паркирането, с табела Т17 и знак В2, забраняващ влизането на ППС в двете посоки, на място, където ППС е пречка за движението.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №СОА20-РД11-1750/29.05.2020г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушенията и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Г. е извършил вмененото му нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административно - наказателната му отговорност.

Тези изводи на първостепенния съд се споделят от настоящия решаващ състав. Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС 104^{-ти} с-в.

С разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП е въведено задължение за участниците в движението да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Констатираното нарушение е подведено под санкционната норма на чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП, която предвижда наказание глоба от 20 лева за водач на моторно превозно средство, който

неправилно престоява или е паркирал неправилно. В цитираните разпоредби е разписан фактическия състав на нарушението – необходимо е водачът да е паркирал неправилно, в противоречие с пътен знак, в случая В27, забраняващ престоя и паркирането. В процесния случай е безспорно установено с приетите писмени и гласни доказателства, че на посочените в АУАН време и място, касаторът Г. е управлявал лек автомобил „Нисан Х.“ в [населено място], като на [улица]и [улица]към [улица]е паркирал неправилно в зоната на действие на пътен знак В27, забраняващ престоя и паркирането, с табела Т17 и знак В2, забраняващ влизането на ППС в двете посоки. Противно на посоченото в касационната жалба, двата релевантни в случая факта – паркиране и нарушение на пътния знак, са безспорно доказани от АУАН, от съставената докладна записка, приложените схеми за разположение на пътните знаци, показанията на свидетелите П. и Н.. По категоричен и недвусмислен начин се потвърди, че пътните знаци указват забраната за паркиране на процесния пътен участък. Следва да се има предвид че, съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Настоящата съдебна инстанция приема, че първостепенният съд е провел съдебно следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Съдът е установил, чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. В тази връзка следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал доказателства, оборващи по категоричен начин констатациите в АУАН и свидетелските показания.

Настоящият съдебен състав намира, че разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП ясно разписва правилото за поведение като налага участниците в движението да съобразяват поведението си със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка.

Несъстоятелни са твърденията на касатора, че е имал право да паркира, позовавайки се на разпоредбата на чл. 50, ал. 2, т. 3 ППЗДвП. Съгласно посочената норма забраните, въведени с пътни знаци В2, В3, В14, В27 - по отношение на престоя и В28 - не се отнасят за пътни превозни средства, обслужващи лица, притежаващи документ за инвалидност. Не се спори по факта, че касаторът притежава документ за инвалидност, който е бил поставен на стъклото на лекия автомобил. Следва, обаче, да се прави разлика между понятията „престой“ и „паркиране“. Според разпоредбата на чл. 93, ал. 1 ЗДвП пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизане на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача, а според ал. 2 на същата норма паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. От събраните по делото доказателства се установява, че касаторът е паркирал управлявания от него лек автомобил „Нисан Х.“ ДК [рег.номер на МПС] , а не е престоявал в него, поради което изключението на чл. 50, ал. 2, т. 3 ППЗДвП не може

да намери приложение.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 100 (сто) лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр. 94/29.11.2019 г.), във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 03.12.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 104^{-ти} с-в по н.а.х. дело №16945/2020г.

ОСЪЖДА А. С. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, с адрес: [населено място], [улица], сумата 100 (сто) лева – разноски по к.а.х. дело №242/2022г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.